

yerine oturtuluyor ve eğer gerekirse o organın kesilmesi yoluna gidiliyordu; kanamalar ise dağlanarak durduruluyordu. *Alâim-i Cerrâhîn*'de dördüncü bab ok temrenlerini çekme, zembûrek (zenberek, kısa kalın madenî ok atan kundaklı mekanik yay; arbalet) ve tüfek yaralarını tedavi etme konularına ayrılmıştır. Aynı bölümde beyin, akciğer, karaciğer ve mesâ-nede meydana gelen yaraların genellikle kılıç, hançer, top, tüfek, ok, lobut ve düşmeden, kırıkların ise daha çok top ve tüfekten olduğu belirtilmektedir. Bu yaraların zehirli olduğuna dair bir kayıt yoktur. 1493 yılında Amerika'dan dönen Kristof Kolomb'un denizcileriyle Avrupa'ya gelen ve 1500 yılında bütün kıtayı saran frengi hastalığını ve tedavisini anlatan bölümün kitabın sonunda yer alması İbrâhim b. Abdullah tarafından eklendiği intibahını uyandırmaktadır. Türkler'in o dönemde "frenk uyuzu" dedikleri bu hastalığın önce tarihi hakkında kısa bir bilgi verilir, etkeni açıklandıktan sonra da türleri tanımlanır. Tedavi, o günlerde Avrupa'da olduğu gibi haricen kullanılan civalı merhemler ve yağlarla terletme esasına dayanmaktadır.

İbrâhim b. Abdullah, kırık kaburga kemiklerini tarif ederken kaburga kemiği ucunun kırıldık olduğunu ve bunun teşrih (dissection) sırasında görüldüğünü söylemektedir. Eserin bütün bablarında hastalıkların tanımı, teşhis ve tedavileri verilirken bunların hangi hekimden alındığı belirtilmiştir. Kaburga kırığının anlatıldığı fasılda ise (Süleymaniye Ktp., Hekimoğlu Ali Paşa, nr. 568, vr. 28^b) hiçbir hekime atıf yoktur. Osmanlı tıbbında teşrih yapıldığını gösteren en eski kayıt, Emîr Çelebi'nin 1625'te yazdığı *Enmûzecü't-tıb* adlı eserinde bulunmaktadır. Burada hekimlerin seferlerde ölen askerlerin cesetleri üzerinde teşrih yaparak anatomi öğrenmeleri gerektiği söylenmektedir. İbrâhim b. Abdullah da seferlere katılan askerî bir cerrah olduğuna göre kitabında kullandığı "teşrihte görülmüştür" ifadesi, onun çok daha önce savaşlarda ölen asker cesetleri üzerinde teşrih yaptığını ortaya koymaktadır. Bu husus, Osmanlılar'da teşrih tarihini 1505 yılına kadar indirmek ve bu durum eserin anatomi tarihi bakımından taşıdığı önemi arttırmaktadır. Kitabın *Fî Nebzetin mine'l-cerrâhîn* (Süleymaniye Ktp., Hamidiye, nr. 1027/2) adını taşıyan bir muhtasarının bulunmasından da Osmanlı tıbbında rağbet görüldüğü anlaşılmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Hoca Sâdeddin, *Tâcü't-tevârih*, İstanbul 1280, II, 96-104; *Keşfü'z-zunûn*, I, 581; Hammer (Atâ Bey), IV, 45-46; Pertsch, *Gotha*, s. 94-95; I. Bloch, *Ursprung der Syphilis*, Jena 1901, s. 61-95; *Osmanlı Müellifleri*, III, 247; F. H. Garrison, *An Introduction of the History of Medicine*, Philadelphia-London 1929, s. 190-191, 201-202; A. Süheyl Ünver, *Şerefeddin Sabuncuoğlu: Kitâbü'l-Cerrâhiye-i İlhâniye (Cerrahnâme) 870-1465*, İstanbul 1939, s. 14; a.m.f., "Süleymaniye Dârüşşifası'nda Fennî Teşrihi Tahsil Eden Cerrahlardan Biri Hakkında", *Türk Tıp Tarihi Arşivi*, VI/9, İstanbul 1942, s. 37-38; Abdülhak Adnan Adıvar, *Osmanlı Türklerinde İlim*, İstanbul 1943, s. 47; Vecihe Kılıçoğlu, *Cerrâhiye-i İlhâniye*, Ankara 1956, s. 23; Feridun Nafiz Uzluç, *Genel Tıp Tarihi*, Ankara 1958, s. 102; a.m.f., "Frenği Sirayet Tarzı, Tarihçesi I-II", *Ölkemiz* (1967), s. 4-5; Nil Akdeniz, *Osmanlılarda Hekim ve Deontolojisi*, İstanbul 1977, s. 40-41; Nuran Yıldırım, "Alâ'im-i Cerrâhîn Üzerine Bazı Yeni Bilgiler", *I. Uluslararası Türk-İslâm Bilim ve Teknoloji Tarihi Kongresi 14-18 Eylül 1981: Bildiriler II*, İstanbul 1981, s. 169-181; a.m.f., "Alâ'im-i Cerrâhîn'in Bilinmeyen Bir Özeti: Fî Nebzetin min el-Cerrâhîn", *Tıp Tarihi Araştırmaları I*, İstanbul 1986, s. 100-104; W. Schreiber - F. K. Mathys, *Infectio. Infectious Diseases in the History of Medicine*, Basle 1987, s. 57-62; Hulusi Behçet, "Frenği Tarihi ve Geçirdiği Devirler", *Deri Hastalıkları ve Frenği Kliniği Arşivi*, III/13-14, İstanbul 1936, s. 1041-1069; Fuad Kâmil Beksan, "Avrupa'da Frenği Tarihini Alâkadar Eden Türkçe Bir Vesika", *Türk Tıp Tarihi Arşivi*, III/9, İstanbul 1938-39, s. 49-51; Rifki Melul Meriç, "Osmanlı Tababeti Tarihine Ait Vesikalar I. Cerrahlar-Kehhaller", *TV*, I/16 (1955), s. 33, 34; Sırrı Akıncı, "Osmanlı İmparatorluğu Tıbbında Dissection ve Otopsi", *Tıp Fakültesi Mecmuası*, sy. 25, İstanbul 1962, s. 97-115; Hasan Doğruyol, "Cerrahlık", *DİA*, VII, 423.

 NURAN YILDIRIM

İBRÂHİM b. ABDURRAHMAN

(bk. İBNÜ'İ-KEREKİ).

İBRÂHİM AĞA

Türk saz eserleri bestekârı.

Kaynaklarda Zurnazen İbrâhim ve Zurnazenbaşı İbrâhim Ağa olarak geçen bestekârın hayatı hakkında yeterli bilgi bulunmamakta. XVII. yüzyılın ikinci yarısı ile XVIII. yüzyılın başlarında yaşadığı tahmin edilmektedir. Ali Ufkî Bey'in *Mecmûa-î Sâz ü Sözü*'ü ile Ebûishakzâde Esad Efendi'nin *Atrabü'l-âsâr*'ında İbrâhim Ağa'nın ismine rastlanmamasına rağmen Kantemiroğlu'nun (ö. 1723) *İlmü'l-mûsikî*'sinde ona yer vermesi sanatkârın Kantemiroğlu ile çağdaş olduğunu göstermektedir. Saraya alındıktan sonra Enderun'da eğitim gören İbrâhim Ağa, kısa

zamanda mûsikide ve özellikle zurna çalmada gösterdiği başarı ile dikkati çekti. Daha sonra padişahın "mehterân-ı tabl ü alem-i hâssa" takımına zurnazen olarak alındı ve burada zurnazenbaşılığa kadar yükseldi. Kantemiroğlu'nun *İlmü'l-mûsikî*'sinde İbrâhim Ağa'nın onu peşrev ve on beşi saz semâisi olmak üzere yirmi beş bestesi zikredilmiş, bunlar arasında sadece dört peşrev ve dokuz saz semâisinin notaları verilmiştir. Aynı makamda birden fazla peşrev ve saz semâisi besteyen İbrâhim Ağa'nın eserlerinden güçlü bir bestekâr olduğu anlaşılmaktadır. Darbeyn ve darb-ı fetih gibi büyük usullerin de kullanıldığı ve mehter mûsikisi üslubunun kuvvetle hissedildiği bu eserlerin mehterhâne fasılları için bestelenmiş olması muhtemeldir. Türkiye Radyo Televizyon Kurumu repertuarında İbrâhim Ağa'nın sadece nîm-çenber usulündeki uşşak peşrevi yer almaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Kantemiroğlu, *İlmü'l-mûsikî*, I, 192, 196, 198, 200, 204, 217, 219, 223; Subhi Ezgi, *Nazarî-Amelî Türk Musikisi*, İstanbul 1933, II, 71-72; Haydar Sanal, *Mehter Musikisi*, İstanbul 1964, s. 155-159, 176-192, 257; Etem [Ruhî] Üngör, *Türk Marşları*, Ankara 1966, s. 24, 29; Kip, *TSM Saz Eserleri*, s. 71; İsmail Kayabalı - Cemender Arslanoğlu, "Mehter Musikisi", *TK*, sy. 130-132 (1973), s. 329, 357-358; Öztuna, *BTMA*, I, 378.

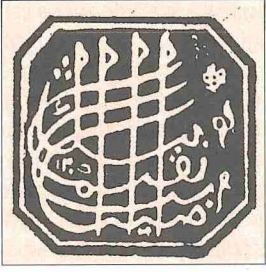
 NURİ ÖZCAN

İBRÂHİM BEY

(ö. 1231/1816)

Mısır'daki son kölemen beylerinden.

1148 (1735) veya 1150'de (1737) doğdu. Genelde Çerkez asıllı olduğu kabul edilmekle birlikte Rus asıllı olduğunu söyleyenler de vardır (Crecelius, *The Mamluks*, s. 135). Efendisi olan Muhammed Ebü'z-Zehb'e nisbetle el-Kebîr el-Muhammedî lakabıyla anılır. Âzat edildikten sonra Ebü'z-Zehb'in kız kardeşiyle evlendirilen İbrâhim Bey, 1738 yılında Mısır'ı yöneten yirmi dört Kölemen emîrinden biri oldu. 1186'da (1772) emîr-i hac ve ertesi yıl defterdarlık görevlerinde bulundu. Ebü'z-Zehb 1189'da (1775) Zâhir el-Ömer'e karşı Suriye seferine çıkınca Kahire'de vekil şeyhülbeled olarak görev yapan İbrâhim, onun Akkâ'da ölmesi üzerine hem vârisi hem de asaleten şeyhülbeled oldu. Fakat iktidarını Muhammed Ebü'z-Zehb'in bir başka güçlü emîri olan Murad Bey'le paylaşmak zorunda kaldı. 1783 yılı civarında Mısır'da bulunan Vol-

İbrâhîm
Bey'in
mührü

ney, İbrâhîm Bey'in 600, Murad Bey'in de 400 kadar kölesinin olduğunu, bunların rakibi konumundaki on sekiz-yirmi beyin kölelerinin ise 50-200 arasında değiştiğini belirtmiştir (*Travels Through Syria and Egypt*, I, 166-167). Askerî işleri Murad Bey'e bırakan İbrâhîm Bey idarî işlerle uğraşıyordu. Ancak Ebû'z-Zehab'ın yakın arkadaşlarından olan İsmâil Bey şeyhülbedliği İbrâhîm Bey'e bırakmak istemedi ve aralarında bir mücadele başladı. Bu mücadeleyi kazanan İbrâhîm Bey'in bu defa Murad Bey'le arası açılınca Mısır'da karışıklıklar daha da arttı.

Osmanlı hükümeti karışıklığa son vermek için Yeğen Mehmed Paşa'yı Mısır valiliğine tayin etti. Mehmed Paşa, 1200 yılı Muharreminde (Kasım 1785) Mısır'a gidip göreve başlayınca kadar İbrâhîm Bey vali vekilliği yaptı, bu arada Murad Bey'le barıştı. Daha sonra Murad Bey ile birlikte yeni valiyi hiçe sayıp ağır vergilerle halk üzerinde baskılarını arttırdılar. Ayrıca Süveyş'e Hint malları nakletmek isteyen Fransa ile gizlice anlaşma yaparak müstakil devlet başkanı gibi davranmaya başladılar. Gizli anlaşmanın bir maddesine göre Osmanlı Devleti Mısır'a asker sevkederse Fransa da İbrâhîm ve Murad beylere yardım edecek, böylece Mısır'ı işgal etme arzusunu gerçekleştirme yolunda önemli bir adım atmış olacaktı. Bu gelişmeler karşısında Bâbüli Kaptanıderyâ Cezayirli Gazi Hasan Paşa'yı 1200 Şâbanında (Haziran 1786) donanma ile İskenderiye'ye gönderdi.

Donanmanın Mısır'a gönderilmesi ve Gazi Hasan Paşa'nın şöhreti Kölemen beylerinin paniğe kapılmasına sebep olmuştu. İbrâhîm ve Murad beyler Mısır ulemâsını araya koyarak bundan sonra huzursuzluk çıkarmayacaklarını, Devlet-i Aliyye'nin emirlerine uyacaklarını, birikmiş vergi borçlarını ödeyeceklerini bildirip affedilmelerini istediler. Bu arada Hasan Paşa, halka hitaben yayımladığı beyannâmede Kölemen beylerinin haksız olarak topladıkları ağır vergilerle kendilerini ezdiklerini anlatmış, yaptıkları zulüm ve kötülükleri saymış, bütün bu kanunsuz uy-

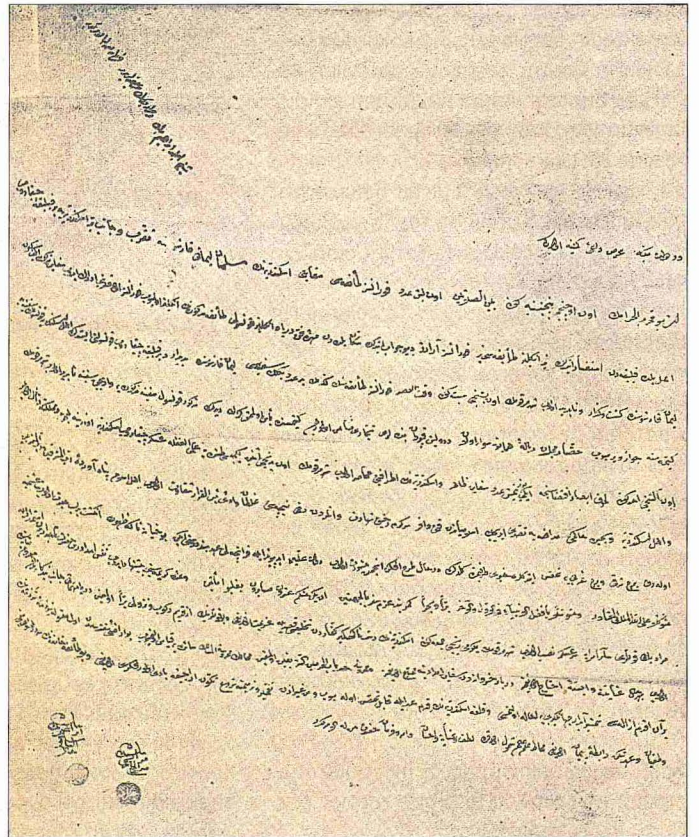
gulamaların kaldırdığını, bundan sonra Kanûnî Sultan Süleyman devrinde tesbit edilen verginin alınacağını, İbrâhîm ve Murad beylerin de cezalandırılacağını ifade etmişti. Beyannâme büyük bir sevinçle karşılandı. İbrâhîm ve Murad beyler affedilmeyeceklerini anlayınca mücadele etmeye karar verdiler. Fakat önce Hasan Paşa'ya Devlet-i Aliyye'nin alacağı olarak ne istiyorsa ödeyeceklerini, buna karşılık kendisinin de Mısır'ı terketmesini, aksi takdirde savaşıcaklarını bildirdiler. Aslında savaşa taraftar olmayan İbrâhîm Bey, Murad Bey'in ortaya çıkardığı bir emrivâkiyi kabul etmek zorunda kalmış, bu yüzden de araları açılmıştı. Hazırladığı bir orduyla Gazi Hasan Paşa'nın üzerine yürüyen Murad Bey ağır bir yenilgiye uğrayınca İbrâhîm ve Murad beyler kaçmak zorunda kaldılar. Şeyhülbedlik Osmanlı Devleti'ne sadık Büyük İsmâil Bey'e, hac emîrliği de Cidavî Hasan Bey'e verildi. 3 Muharrem 1201'de (26 Ekim 1786) Kölemen beylerine karşı büyük bir zafer kazanan Rakka Valisi Abdî Paşa Mısır valiliğine getirildi.

Gazi Hasan Paşa, İbrâhîm ve Murad beylerin kesin olarak Mısır'dan çıkarılmasında kararlıydı. Onların Saîd taraflarında bir yerde kendilerine oturma izni veril-

mesi yönündeki taleplerini, yanlarındaki kalabalığı dağıtmaları halinde kabul edebileceğini bildirince İbrâhîm ve Murad beyler tekrar mücadeleye başladılar. 27 Rebiülevvel 1201'de (17 Ocak 1787) yapılan savaşta bir kere daha yenilgiye uğradılar; kuvvetlerinin bir kısmı dağılıp bir kısmı teslim olurken kendileri 5-600 kişilik maiyetleriyle canlarını zor kurtardılar. Ancak bu sırada yeni bir Osmanlı-Rus savaşı başlamak üzere olduğundan Gazi Hasan Paşa İstanbul'a dönmeden önce bu beylerin arzularını kabul ederek Saîd taraflarında oturmalarına razı oldu. Fakat onlar burada da rahat durmadılar ve asker toplamaya başladılar.

Daha sonra Rusya'nın İskenderiye Konsolosu Baron Konus'un İbrâhîm ve Murad beylerle gizlice haberleştiğine, onları Mısır'da bağımsız bir devlet kurmak için isyana teşvik ettiğine ve bu konuda her türlü desteği sağlayacaklarına dair belgeler ele geçti (*Uzunçarşılı*, IV/1, s. 515-516, 564).

Bu sırada Şeyhülbed İsmâil Bey ve birçok emir 1205 (1791) yılındaki veba salgınında ölünce İbrâhîm ve Murad beyler büyük bir kuvvetle Kahire yakınlarına kadar geldiler. Vali İzzet Mehmed Paşa ile yeni şeyhülbed Osman Bey'e mektup

İbrâhîm
ve Murad
beylerin
Mısır'ın
işgalini
Bâbüli'ye
bildiren
mektubu
(Karal, s. 207)

göndererek pişman olduklarını ve kendilerine Kahire'de oturma izni verilmesini istediler. Kendilerine beş yıldır birikmiş vergi borçlarını ödemeleri gerektiği, bu şart yerine getirildikten sonra padişah nezdinde aracılıkla bulunulacağı bildirildi. Ancak Kölemen beyleri ansızın Kahire'ye girip İsmâil Bey'in konağına yerleştiler. Vali İzzet Paşa durumu İstanbul'a arz edince İstanbul'dan eski tarihli فرمانlar yazılıp vergilerini vermek şartıyla suçlarının affedildiği belirtildi, böylece devlet istediklerini yapmak zorunda kaldı. Fakat İbrâhim ve Murad beyler verdikleri sözde durmayarak halkı yine ağır vergilerle ezmeye başladılar. Bu baskılardan ulemâsının önderliğinde ayaklandı ve beyleri kendileriyle bir anlaşma yapmaya zorladı (Cebertî, II, 166-167).

Fransızlar'ın 1213'te (1798) İskenderiye'yi işgal ettikleri haberini İstanbul'a İbrâhim ve Murad beyler bildirdiler. Bu arada Kahire'de yapılan toplantı sonunda Fransızlar'a karşı savaşılmasına, İbrâhim Bey ile Vali Ebû Bekir Paşa'nın Kahire'de kalmasına, Murad Bey'in ise ordunun başında işgalcilerin üzerine yürümesine karar verildi ve sefer hazırlığına başlandı (Cevdet, VI, 328-329). Daha sonra Murad Bey 20.000 kişilik bir kuvvetle yola çıktı. Fakat o güne kadar düzenli bir orduyla savaşmamış tecrübesiz fellâhlardan oluşan Murad Bey'in ordusu Fransız güçleriyle Kahire yakınlarında Piramitler bölgesinde karşı karşıya gelince yenildi. İbrâhim Bey, Hanka ve Sâlihiyye muharebelerinden sonra Suriye'ye kaçtı ve bir süre Gazze'de kaldı; Napolyon'un Filistin'e yaptığı sefer sırasında daha kuzeye çekildi. Murad Bey ise Fransızlar'la anlaşarak Saîd bölgesinde kaldı (a.g.e., VII, 88-89). Bir müddet sonra İbrâhim Bey, Veziriâzam Yûsuf Paşa'nın ordusuyla birlikte Mısır'a geri döndüyse de Heliopolis civarında yapılan savaşta Fransızlar'a tekrar yenildi.

Murad Bey'in 1216 Muharreminde (Nisan 1801) vebadan ölmesi üzerine (Cebertî, II, 523) İbrâhim Bey yalnız kalmış, bu arada Fransız işgali Kölemenler'in dağılmasına sebep olmuştu.

Fransızlar'ın Mısır'ı terketmesinden sonra İbrâhim Bey 1216 Saferinde (Haziran 1801) şeyhülbeledlik makamına tekrar getirildi. Mısır'da Kölemen nüfuzunu kırmak isteyen Bâbü'lî'nin emri üzerine 12 Cemâziyelâhir 1216'da (20 Ekim 1801) diğer beylerle birlikte hapse atıldıysa da İngilizler'in baskısıyla öteki emirlerle birlikte serbest bırakıldı ve Yukarı Saîd bölgesine gitti. Fransız kuvvetlerini Mısır'dan çıkarmaya gelen Kavalalı Mehmed Ali çok geçmeden burada nüfuzunu arttırmaya başlamıştı. Kavalalı, 1218'de (1803) İbrâhim Bey'i şeyhülbeled olarak Kahire'ye çağırdı, iki yıl sonra da kendisi Mısır valisi oldu. O sıralarda Kölemen beylerinin hâlâ önemli nüfuzu bulunduğundan Mehmed Ali Paşa Mısır'da tam hâkimiyet kurabilmek için bu beylerin etkisiz hale getirilmesi gerektiğine inanıyordu. Bu sebeple İbrâhim Bey'e ve Murad Bey'in halefi olan Osman el-Berdîsi'ye karşı 1 Zilhicce 1218'de (13 Mart 1804) bir suikast hazırladıysa da başarısız oldu. İbrâhim Bey ise ona karşı koyabilmek için beyler arasında birliği sağlamaya çalışıyordu. 1225'lere (1810) gelindiğinde Kölemen beyleri, Mehmed Ali Paşa'nın kendilerine karşı açıkça harekete geçmeyeceği bir kuvvet haline gelmişti. Ancak Mehmed Ali Paşa, 5 Safer 1226'da (1 Mart 1811) Kale'de verdiği bir ziyafette bunların ileri gelenlerini, bazı kaynaklara göre 480 kişiyi (Steindorf, s. 105) tuzağa düşürerek öldürttü (Cebertî, II, 320 vd.; Cevdet, IX, 249-250; Kâmil Paşa, III, 39-40). Fakat İbrâhim Bey davete katılmadığından öldürülmekten kurtulmuştu. Hayatının son yıllarını Dongola'da geçiren İbrâhim Bey Rebûlevvel 1231'de (Şubat 1816) vefat etti. Naaşı Mehmed Ali Paşa'nın izniyle

1232 Ramazanında (Temmuz 1817) Kahire'ye getirilerek burada defnedildi.

BİBLİYOGRAFYA :

Vâsîf, *Târîh* (İlgürel), s. 267, 356, 383-384; Cebertî, *'Acâ'ibü'l-âsâr*, II, 166-167, 319-320, 523; Cevdet, *Târîh*, II, 34; III, 288-323; IV, 104-110; V, 277-282; VI, 319-356; VII, 77, 88-89; VIII, 23 vd., 82 vd.; IX, 249-250; Kâmil Paşa, *Târîh-i Siyâsi-i Devlet-i Aliyye-i Osmâniyye*, İstanbul 1327, III, 39-40; G. Steindorf, *Ägypten in Vergangenheit und Gegenwart*, Wien 1916, s. 105; Enver Ziya Karal, *Fransa-Mısır ve Osmanlı İmparatorluğu 1797-1802*, İstanbul 1938, s. 26-28, 79-81, 207; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, IV/1, s. 503, 509-518, 564, 603-605; *Mufasssal Osmanlı Tarihi*, İstanbul 1963, V, 2631-2633, 2701-2703, 2783-2789, 2799; P. M. Holt, *Egypt and Fertile Crescent 1516-1922*, London 1966, s. 99-100, 155-156; a.mlf., "İbrâhim Bey", *El'* (İng.), III, 992; M. C. F. Volney, *Travels Through Syria and Egypt*, London 1972, I, 67-168; D. Creel, *The Roots of Modern Egypt*, Chicago 1981, s. 111, 140, 180; a.mlf., "The Mamluk Beylicate of Egypt in the Last Decades Before its Destruction by Muḥammad 'Alî Pasha in 1811", *The Mamluks in Egyptian Politics and Society* (ed. T. Philipp – U. Haarmann), Cambridge 1998, s. 131-135, 137-139, 147-148; İrâkî Yûsuf Muhammed, *el-Vücûdü'l-'Osmâniyyü'l-Memlûkî fî Mısır fi'l-karni's-şâmin 'aşer ve evâ'il'l-karni't-tâsi 'aşer*, Kahire 1985, s. 145-157; Ahmed Hüseyin, *Mevsû'atü târihi Mısır*, Kahire, ts. (Dârü'ş-şâ'b), III, 868, 871; P. Kahle, "İbrâhim Bey", *El'* (İng.), III, 436-437; a.mlf., "İbrâhim Bey", *IA*, V/2, s. 890-892.

HİLAL GÖRGÜN

İBRÂHİM BEY İMARETİ ve KÜMBETİ

Karaman'da XV. yüzyılda yapılmış
imaret ve kümbet.

Eski adı Lârende olan Karaman'ın İmaret mahallesinde yer alan yapı topluluğu İbrâhim Bey Zâviyesi ve İbrâhim Bey Medresesi olarak da anılmaktadır. Şevval 835 (Haziran 1432) tarihli vakfiyesi ve Muharrem 836 (Eylül 1432) tarihli kitâbesinde "imaret" olarak adlandırılan yapının Karamanoğlu Beyi II. İbrâhim Bey tarafından yaptırıldığı anlaşılmaktadır. İkiisi geniş kapsamlı, diğerleri küçük altı vakfiye eki Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde bulunmaktadır. Vakfiyelerin ikisi 835 (1431-32) ve diğerleri sıra ile 843 (1439-40), 849 (1445), 851 (1447) ve 870 (1465-66) tarihli olup hepsi tomar halinde birbirine bağlı, uzunluğu 7 metreyi bulan bir belgedir. Ayrıca medresenin içinde, kapı alınlıklarında yedişer satır halinde taşa işlenmiş iki vakfiye özeti yer almaktadır (Uzunçarşılı, I/1 [1937], s. 56-144, rs. 9-10). Vakfiyede imaretin Karaman'ın doğusunda Yoğunduar mevki-

İbrâhim Bey
İmaretî
ve Kümbetî –
Karaman